

Længe havde hun kæmpet mod sin Tilbøjelighed, som hun af Skamfuldhed ikke engang havde betroet Hansine; men tilsidst kunde hun ikke længer modstaa den unge Fiskers dristige Bestormelser, og en skøn Dag var han kommen sejlene med sin Baad i en forrygende Østenstorm og havde endnu samme Aften ført hende selv og kort Tid efter hendes gamle Plejeforældre hjem til sin Tangtagshytte. Begivenheden havde i sin Tid vakt en pinlig Opsigt blandt Egnens Folk; man havde ikke troet, at Ane kunde lade sig saa fuldstændig rive hen af Lidenskab, og man beklagede hende inderligt for det Liv, hun vilde komme til at føre derude mellem de raa Mennesker. Mellem hende og Hansine var der i nogen Tid efter deres Adskillelse vekslet Breve, der dog fra Anes Side blev bestandig kortere, indtil hun helt forstummede. Hansine havde godt forstaaet, at det var, fordi hun skammede sig ved stadig at maatte tilstaa, at hun var lykkelig; og ofte i de sidste Aar, naar hendes eget Sind var nedtrykt og Fremtiden stillede sig mørkest for hende, havde hun tænkt paa sin gamle Barndomsveninde som paa den, hos hvem hun i Nødens Stund vilde kunne finde Forstaaelse og Tilflugt.

Emanuel følte sig lidt underlig tilmode ved efter saa mange Aars Forløb igen at se den røde Ane dukke op ved Hansines Side, især da han af deres Sindsbevægelse øjeblikkelig forstod, at de straks havde knyttet det gamle Fortrolighedsforhold og aabnet Hjerterne for hinanden. I en Tone, der var præget af en vis, medynksfuld Velvilje, spurgte han Ane om, hvordan hun havde det, og hvorledes hun levede derude i Skallinglandet; og med en Fri-modighed, der stødte ham lidt, svarede hun, at hun havde det godt, fortalte, at hun havde fem raske Børn og tre Faar, at hun og hendes Mathias sidste Sommer havde bygget sig et nyt Hus, og at det var Mathias selv, der havde spurgt, om han ikke skulde sejle hende ned til den gamle Højskoleforstanders Begravelse, da han dog havde nogle Sildegarn staaende her i Nærheden, som han kunde se til med det samme.

Hun havde, mens hun talte, igen sat sig ned ved Siden af Hansine og med noget af sin gamle Beskyttermine taget hendes Haand. Skønt hun ikke ligeud sagde det, var det ellers tydeligt at